

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2019 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości (...) w P.

przeciwko M. A.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 18 marca 2019 r.

sygn. akt IC 4637/17

oddala apelację.

Brygida Łagodzińska

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości (...) w P. wniósł pozew przeciwko pozwanemu M. A. o zapłatę kwoty 10 966,56 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 10 949,76 zł od dnia 4 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 3 października 2017 roku orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz w całości oraz wniósł o zwrot kosztów procesu.

Na rozprawie w dniu 5 marca 2019 roku powód cofnął pozew ograniczając roszczenie do kwoty 7 946,08 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 7 761,50 zł od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 marca 2019 roku w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 946,08 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 7 761,50 zł od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty, w punkcie 2. w pozostałym zakresie postępowanie umorzył, w punkcie 3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wniósł pozwany domagając się uchylenia wyroku w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania procesowego. Pozwany podniósł, że brak było podstaw do wypowiedzenia umowy pożyczki, gdyż pozwany w dacie wypowiedzenia umowy nie zalegał ze spłatą pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, nadto kwestionował skuteczne doręczenie wezwania do zapłaty z dnia 1 marca 2017 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Zgodnie z zawartą w dniu 2 maja 2016 roku umową pożyczki pomiędzy (...) z siedzibą w P. a pozwanym, została

udzielona M. A. pożyczka w całkowitej kwocie 14 300 zł. Według harmonogramu spłat rata pożyczki wynosiła miesięcznie 362,52 zł i była płatna od 30 maja 2016 roku do 30 kwietnia 2020 roku. Zgodnie z punktem 32 zawartej umowy (...) zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy z 30 – dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia, po upływie okresu wypowiedzenia, całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności w przypadku gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. A zatem zgodnie z warunkami umowy warunkiem skutecznego jej wypowiedzenia była zaległość za co najmniej dwa okresy płatności oraz uprzednie wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. Powód dołączył do akt pisemne wezwanie z dnia 1 marca 2017 roku wzywające do zapłaty kwoty 729,30 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania wskazując, że w przypadku nieuregulowania należności zarząd (...) podejmie uchwałę o wypowiedzeniu umowy. W apelacji pozwany zaprzeczył, iż otrzymał wezwanie do zapłaty. Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Do wezwania z dnia 1 marca 2017 roku powód dołączył list polecony wysłany dnia 1 marca 2017 roku. Z przesyłki tej wynika, że była ona awizowana. Ponadto opierając się na portalu poczty polskiej śledzenie przesyłek (numer przesyłki widnieje na kopercie) stwierdzić należy, iż przesyłka była dwukrotnie awizowana w dniach 5 marca 2017 roku oraz 13 marca 2017 roku. Okoliczność ta w toku postępowania przed Sądem Rejonowym została potwierdzona pismem Poczty Polskiej z dnia 19 listopada 2018 roku. A zatem pozwany miał możliwość odebrania przesyłki do dnia 20 marca 2017 roku. Zgodnie bowiem z art. 61 §1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Z art. 61 k.c. wynika, że w sprawie składania oświadczeń woli kodeks cywilny opowiedział się za teorią doręczenia, według której dla przyjęcia, że oświadczenie woli zostało złożone innej osobie, właściwa jest chwila dojścia treści tego oświadczenia do wiadomości tej osoby. Ze względu na interes i bezpieczeństwo obrotu oraz ułatwienia dowodowe domniemywa się, że adresat zapoznał się z treścią oświadczenia, gdy doszło ono do niego w taki sposób, że powzięcie o nim wiadomości stało się możliwe (domniemanie prawne). Art. 61 k.c. nie wymaga, aby adresat faktycznie zapoznał się z jego treścią; decydujący charakter ma sama możliwość zapoznania się. W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwany miał możliwość zapoznania się z treścią wezwania, zaniechał tego nie odbierając awizowanej przesyłki. Następnie zaś 31 marca 2017 roku (...) z siedzibą w P. skierowała do pozwanego wypowiedzenie umowy pożyczki. O ile zauważyć należy, iż wypowiedzenie umowy pożyczki nastąpiło przed upływem 14 dni od wezwania do zapłaty, albowiem termin do uiszczenia zaległych rat upłynął 3 kwietnia 2017 roku (ostatni dzień, w którym przesyłka mogła być odebrana na poczcie), o tyle okoliczność ta nie miała znaczenia w przedmiotowej sprawie. Miałaby ona znaczenie tylko wówczas gdyby w terminie do 3 kwietnia 2017 roku pozwany zapłacił kwotę objętą wezwaniem do zapłaty. Wówczas wypowiedzenie byłoby bezskuteczne. W niniejszej sprawie pozwany zaś wprawdzie wpłacił w dniu 31 marca 2017 roku kwotę 360 zł, ale jedynie wpłata całej zaległości objętej wezwaniem oznaczała wykonania zobowiązania i brak podstaw do wypowiedzenia umowy. Skoro pozwany do 3 kwietnia 2017 roku nie wpłacił całej kwoty objętej wezwaniem do zapłaty, to (...) była uprawniona do wypowiedzenia umowy. Ubocznie zauważyć należy, iż skoro pozwany twierdzi, iż nie otrzymał wezwania do zapłaty z dnia 1 marca 2017 roku, nie odebrał również wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 31 marca 2017 roku (przesyłka była awizowana) to dokonując wpłaty 30 marca 2017 roku w kwocie 360 zł uiszczał kolejną ratę (w kwocie nieco niższej od ustalonej w harmonogramie). Z samego zapisu przelewu wynika, iż w dniu 31 marca 2017 roku dokonał zapłaty z tytułu raty, a nie z tytułu zaległości w ratach.

Co do kosztów zastępstwa procesowego to zostały one ustalone prawidłowo. Zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10 000 zł do 50 000 zł stawka minimalna wynosi 3 600 zł. Co do kosztów zastępstwa procesowego określonych w nakazie zapłaty na kwotę 2 400 zł, to zauważyć należy, iż zgodnie z §3 ust. 1 pkt 5 w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu upominawczym, elektronicznym postępowaniu upominawczym, postępowaniu nakazowym oraz europejskim postępowaniu nakazowym stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10 000 zł do 50 000 zł - 2400 zł. Przy czym podkreślić należy, iż w myśl §3 ust. 2 w przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub zarzutów opłatę ustala się na zasadach ogólnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

Brygida Łagodzińska